

[Johan Philipsen]

1974-forliget var et underligt miskmask, og foreslog boligministeren, at han i de kommende forhandlinger skulle søge et forlig område for område. Jeg vil gerne sige til boligministeren, at han ikke bør lytte til dette råd, fordi det i hvert fald ville afskære en hel række partier fra at føre en fornuftig dialog med boligministeren og socialdemokratiet, hvis vi skulle opleve en forhandlingsform, hvor slutresultatet blev nogle afstemninger område for område. Så være det da sagt tydeligt nok.

Så skal jeg kun i anledning af hr. Ole Olsens udtalelse sige, at mig bekendt er Albertslundbyggeriet intet forsøgsbyggeri, og mig bekendt har der aldrig på boligministeriets budgetter været penge til forsøgsbyggeri. Den ansvarlige for Albertslundskandalen er på sædvanlig dansk vis bygherren og ingen andre.

Boligministeren (Ove Høve):

Førlobet af debatten indtil nu giver mig anledning til at sige, at uanset de forskelle – i begrænset omfang de meget store forskelle – der er kommet til udtryk i ordførertalerne, så er det i hvert fald sådan efter min opfattelse, at det vil være helt i orden, som det hele tiden har været intentionen, at lægge regeringens udspil op til en ganske åben drøftelse mellem partierne her i folketinget.

Jeg har også et svar til hr. Niels Helveg Petersen vedrørende tidsfristerne. Jeg har jo ved indledningen til afsnittet om den fremtidige boligpolitik udtrykkelig sagt her i formiddags, at regeringen på et senere tidspunkt fremlægger sit forslag til, hvad der skal op til drøftelse, og sine konstruktioner. Som vi forestiller os tidsplanen indtil nu, skulle der ikke være noget i vejen for at følge det, som hr. Niels Helveg Petersen nævnedes, at man inden eller umiddelbart efter den 1. januar kan lægge et forslag frem til drøftelse. Det er klart, at regeringen netop ved vurderingen af tidsplanen gør sig tanker om, at man skal have gennemført og afsluttet disse forhandlinger i indeværende folketingsår.

Så vil jeg gerne sige til hr. Kaj Hansen, at de mange bemærkninger, han gjorde om målsætningen, om finansieringen, styringen osv., det er jo præcis de bemærkninger, jeg gjorde i mit oplæg, bl. a. om, hvad målsætningen måtte være for boligbyggeriet. Jeg gik

endda væsentligt længere end hr. Kaj Hansens næsten traditionelle efterlysning af de 40.000 boliger, der skal bygges, idet jeg sagde: et eller andet antal nybyggede boliger i en størrelsesorden af, det kan blive 35.000, det kan blive 40.000, det kan blive andre tal, men dertil kommer et meget stort antal byfornyelsesmoderniseringsboliger ind i billedet.

Det vil føre meget langt at komme ind på alle detaljerne i hr. Kaj Hansens indledende indlæg, men jeg vil godt lige sige, at i princippet er de ting, som hr. Kaj Hansen efterlyser udtalelser om, nævnt i redegørelsen.

Når hr. Kaj Hansen siger, at jeg udadtil udtaler mig om andre spørgsmål, men ikke er villig til at gøre det i salen, så skal han i hvert fald ikke mangle svar på spørgsmålet om lejerfradrag. Det, der er sagt i forbindelse med en udtalelse til en avis, er, rent refererende, at der lige før valgkampen her i januar måned fremkom en idé fra Ishøj kommune, som man havde ofret et meget stort beregningsarbejde på. Det var nogle tanker om lejerfradrag under en form, som jeg ikke skal detaljere her, men som jeg refererede til vedkommende avis, og samtidig sagde jeg, at det jo godt kunne være, at skatteministeren ikke ville være særlig glad for at få flere fradrag. Det var altså rent refererende til avisen om denne tankegang fra borgmesteren i Ishøj, hvor jeg har sagt, at man jo kan tage en sådan tanke med ind i drøftelserne, men det er ikke det samme som at fremsætte forslag om det.

En enkelt bemærkning af de mange, hr. Kaj Hansen kom med, vil jeg godt lige sige nogle ord om. Hr. Kaj Hansen siger, at mange boligselskaber er bragt i en fortvivlet situation på grund af udlejningsvanskeligheder og høj husleje. Nu er det ikke de mange, men jeg erkender da, at der er adskillige og deriblandt ganske store. Nu skal man også passe på ikke at overdimensionere vanskelighederne, for der er jo netop her i folketinget i foråret gjort rimelige, hæderlige bestræbelser på at få disse vanskeligheder bragt ned på et sådant niveau, at man kan leve med dem. Det må vel også betragtes som sagkundskab, når Boligselskabernes Landsforening i sit blad i april måned, som jeg citerede det, selv nævnedes, at de akutte vanskeligheder var klaret, og dermed mentes frem til den 1. april 1979. Efter det tidspunkt – og